

lig behandlet og enten forkastet eller fremmet her i Tinget, saa at den kunde komme over i det andet Ting, men det er jo ikke sket. Vi staa alligevel ved det gamle trods det, at vi nu behandle Sagen paa 6te Aar. Det har jo i de senere Aar været Tilfældet, at der er brugt en noget forandret Fremgangsmaade fra Regeringens Side, baade med Hensyn til Gendarmløven og de andre provisoriske Love, en Fremgangsmaade, som ogsaa trodsjer alle almindelige Regler for Loves Behandling. Vi kunne sige, at de 6 Aar kunne paa en Maade deles i to Perioder: i de første Aar siges det jo, at den søle Wisnepolitisk regerede, og under denne slemme Wisnepolitiks Herredømme bleve dog disse Love hurtig forelagte her i Tinget straks efter, at Rigsdagen var samlet. Første Gang var, som jeg har nævnt, den 19de December 1885, anden Gang den 5te Oktober 1886, tredje Gang den 7de Oktober 1887, altsaa straks efter at Rigsdagen var samlet. Men nu, siden der er blevet mere Liv i Forhandlingen og vi ere komne ind i denne højt priste Forhandlingsperiode, gaar Regeringen den omvendte Vej og holder disse Lovforslag tilbage til Samlingens fjerde eller femte Maaned. Jeg skal minde om, at for to Aar siden bleve disse Love forelagte den 15de Januar 1889, altsaa i den 4de Maaned, i Fjor bleve de først forelagte den 11te Februar, altsaa i Samlingens 5te Maaned, og i Aar lidt senere, idet det er den 12te Februar, at Lovene ere blevne forelagte. Vi staa nu ved Februar Maaned's Udgang, altsaa den 5te Maaned af Samlingen er ontrent forløben; der er kun en Maaned tilbage, og i den Maaned veed det høje Ting jo nok, at vi have meget at tage vare paa. Særlig i Aar, da Sindene ere fyldte med Sukker og Ol, tør det næppe ventes, at der er megen Tid tilovers fra Sukkeret og Ollet til at beskæftige os med denne Lov. Det er, ligesom Sindene ere tagne særlig fangne under Sukkeret og Ollet i Forbindelse med mange andre Ting. Det ser lidt underligt ud, at denne Lov og disse Love i det hele taget saaledes holdes tilbage i en Forhandlingsperiode, medens de lagdes hurtig frem paa Tingets Bord, da den slemme Wisnepolitisk regerede. Det, som ligger mig paa Sinde i Dag, og som jeg nærmest har taget Ordet for, er, for at stille et Spørgsmaal — jeg veed ikke, hvor vidt jeg skal rette det enten til den højtærede Krigsminister eller til det høje Tings Mæltal — men jeg ønsker at stille det almindelige Spørgsmaal: hvad er egentlig Meningens med denne Fremgangsmaade, hvad er egentlig Meningens med, at disse Love behandles saaledes i Modsetning

til de almindelige Regler for Loves Behandling i det hele taget, og hvad er Meningens med, at Regeringen nu i de sidste 3 Aar har undladt at forelægge disse Lovforslag straks efter Rigsdagens Sammentræden? Der er sagt hist og her, at den Behandling, som disse Love have faaet her i Landstinget, er den groveste Art af Wisnepolitisk, der har været drevet paa den danske Rigsdag, og jeg er ikke sikker paa, om ikke Historiens Dom engang i sin Tid vil falde ud i lignende Retning. Det skal jeg imidlertid nu lade staa hen, men det kan ikke nægtes, at det ser i høj Grad besynderligt ud med denne Maade at behandle disse Love paa, at, efter at de, som man skulde synes, ere saa stærkt belyste fra alle mulige Sider, saa jaglig belyste, som tænkes kan, og efterat man har ofret flere Aars Arbejde paa dem, kunne de ikke fremmes endda, saa holder Regeringen dem tilbage til hen imod Samlingens Slutning. Er Meningens dermed, at man ikke vil have disse Love fremmede, ja, saa forekommer det mig rigtigst i alle Maader, at man siger det rent ud. Skinforhandling drager man jo saa stærkt til Felts imod baade i dette høje Ting og i det andet Ting, og jeg skal for mit Vedkommende sige, at Skinforhandling er ogsaa jeg meget stærkt imod, men hvis det er Skinforhandling, man driver med disse Love, saa sig det rent ud! Sig det rent ud, hvis det er Meningens, at disse Love ikke maa forlade dette Ting, at vi skulle beholde dem i dette Ting og forhindre dem derved fra at komme over i det andet Ting, at de ikke maa forkastes her i Tinget og heller ikke komme over i det andet Ting. Er det Meningens, ønsker jeg det hellere sagt rent ud. Jeg tror i det hele taget, det er det heldigste og værdigste for alle Parter.

Det. Hansen: Det erede tredje Medlem for tredje Kreds (Kump), som jo nu vistnok 6 Gange har ført Ordet for Fler-tallet i denne Sag, har faaet megen Rutine i at synge Gendarmerens Lov. Det er en uskyldig Tidsfordriv, som jeg ikke skal lade mig forlede til at deltage i, lige saa lidt som jeg skal søge at nedlægge Gendarmerne. Enhver har jo sin Smag. Men jeg synes, at det erede Medlem maatte kunne gøre det uden at rippe op i alle de gamle Historier om Syderup og Hølstebro og idiotiske Sogneraadsmænd, der krev hadefulde Artikler og den Slags andre Ophidselser. I alt Fald jeg skal ikke lade mig i mindste Maade opbidse af det erede Medlem til at komme ind paa den Slags Ting. Hvad jeg navnlig tager Ordet for som et nyt Medlem, der